

en sådan har fundet sted, også finder anvendelse ved klage til miljøankenævnet.

Til nr. 18

Efter den gældende bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 72, stk. 3, kan de bygge- og anlægsarbejder, der er nødvendige for at udnytte en godkendelse eller tilladelse, iværksættes ved klagefristens udløb, hvis der ikke forinden er indgivet klage. Er det tilfældet, må bygge- og anlægsarbejder ikke iværksættes, før klagemyndigheden (normalt miljøstyrelsen) har truffet afgørelse i sagen. Klagemyndigheden kan dog meddele tilladelse til igangsætning, jfr. § 72, stk. 4.

I denne forbindelse bemærkes, at de gældende bestemmelser om opsættende virkning for bygge- og anlægsarbejder *ikke* gælder ved klage til miljøankenævnet.

Formålet med bestemmelserne er at sikre, at interesserede myndigheder, organisationer og privatpersoner har realistiske muligheder for gennem en klage at få efterprøvet en truffet afgørelse.

De erfaringer, der foreligger med lovens administration, viser imidlertid, at det er meget sjældent, at miljøstyrelsen og miljøankenævnet som klagemyndigheder ophæver en meddelt godkendelse med den begrundelse, at virksomhedens lokalisering ikke er hensigtsmæssig. Der er her tale om det gennemsnitlige sagsforløb. Inden for visse særlige sagskategorier er der dog jævnligt blevet fastsat krav om ændret lokalisering. Det afgørende spørgsmål for klagemyndighederne er i almindelighed, om der er fastsat nødvendige og tilstrækkelige vilkår om forureningsbegrænsning.

Efter de foreslåede bestemmelser kan en virksomhed på egen regning og risiko iværksætte bygge- og anlægsarbejder, når der er meddelt tilladelse eller godkendelse i første instans, men såvel den myndighed, der har truffet afgørelsen, som miljøstyrelsen kan bestemme, at en klage helt eller delvist skal have opsættende virkning. Klagemyndigheden kan endvidere bestemme, at påbegyndt byggeri skal standses. En sådan beslutning må eksempelvis træffes, hvis der rejses berettiget tvivl om virksomhedens lokalisering. Dette vil naturligvis, jfr. ovennævnte praksis, især være aktuelt indenfor særlige sagskategorier.

Til nr. 19

Forslaget er en konsekvens af nr. 1, idet Danmarks Naturfredningsforenings klage i § 74, stk. 2, nr. 1, for så vidt angår afgørelser om godkendelser efter lovens kapitel 5 er fastsat til de afgørelser,

som med hjemmel i § 39, stk. 1, er henlagt til amtsrådet eller Hovedstadsrådet. Den nu foreslåede ændring af § 39 og den i de almindelige bemærkninger omtalte ændring af lovens bilag, hvorefter der med virkning fra lovændringens ikrafttræden agtes overført et antal kategorier af virksomheder fra amtskommunal til kommunal godkendelse, ville således medføre en indskrænkning af Danmarks Naturfredningsforenings klageret. Da der ved denne lovændring ikke tilsigtes nogen forandring i Danmarks Naturfredningsforenings klageret, er forslaget til ændring af § 74, stk. 2, alene af redaktionel karakter. Den foreslåede nye bestemmelse tager således alene sigte på at sikre, at Danmarks Naturfredningsforening bevarer klageretten uændret for afgørelser efter lovens kapitel 5. Af praktiske årsager foreslås det endvidere, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke af kommunernes afgørelser der kan påklages. Dette kan eventuelt ske ved en særlig markering af kategorier af virksomheder på listen.

Til nr. 20

I forbindelse med miljølovsændringen i 1982, fik en række foreninger og organisationer på lignende måde mulighed for at påklage visse afgørelser. Danmarks Havfiskeriforening og Dansk Fiske- riforening har under forhandlingerne om dette lovforslag fremsat ønske om at blive klageberettigede i forhold til afgørelser, som vedrører havforurening. Forslaget må ses i forlængelse heraf.

Til nr. 21

Forslaget er konsekvens af nr. 1 og 5.

Til nr. 22 Forslaget er en konsekvens af nr. 20.

Til nr. 23.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 17.

Til nr. 24.

ad § 82 a:

Med henblik på at reducere affaldsmængderne svares der afgift til miljøministeren af alt affald, der tilføres den registreringspligtige virksomhed. Det betyder, at der eksempelvis også skal svares afgift af bygningsaffald, jordfyld m.v., der tilføres en losseplads med henblik på regelmæssig afdækning. Der skal ikke svares afgift af halm og træaffald fra træforarbejdningsvirksomheder, der tilføres et forbrændingsanlæg som rene selvstændige læs.